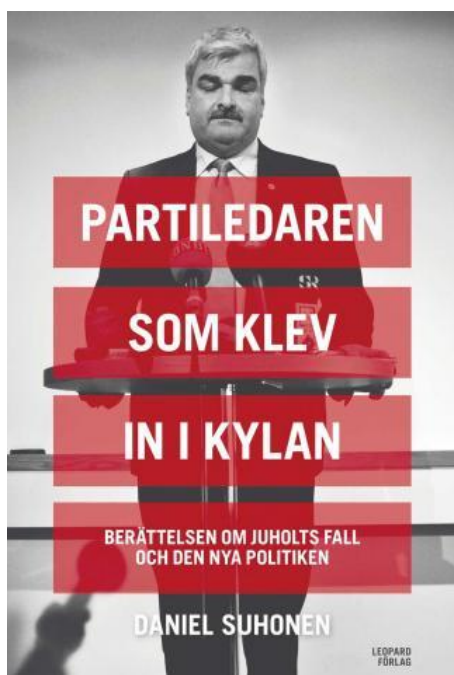

Vänsterpress om *Partiledaren som klev in i kylan*

Daniel Suhonens bok om Håkan Juholts uppgång och fall – *Partiledaren som klev in i kylan*, (Leopard förlag 2014) – har fått mycket stor uppmärksamhet. Den har stötts och blötts i massmedia. Och givetvis har den också uppmärksammats i vänsterpressen. Vi har här samlat recensioner/kommentarer om denna viktiga och intressanta bok, som säkert kommer att fortsätta att debatteras.

Martin Fahlgren 18/11 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Lyckad nedfrysning av Håkan Juholt</i>	1
Flamman	4
<i>Ett svart kapitel i svensk mediehistoria</i>	4
Internationalen	6
<i>Inträngande skildring av spelet bakom Juholts fall</i>	6
Offensiv	9
<i>S-krisen och Juholts fall</i>	9
Proletären	12
<i>Riddaren av den sorgliga skepnaden</i>	12
<i>Var Juholt en vänsterman?</i>	14

Arbetaren

Lyckad nedfrysning av Håkan Juholt

Jon Weman

Arbetaren 31/10 2014

Daniel Suhonens bok om processen runt Håkan Juholts fall som socialdemokratisk partiledare har på bara några veckor gjort ett enormt avtryck. Veckans radarskribent, som läst och reflekterat över såväl boken som mottagandet av den, finner att bokens starkaste aspekt samtidigt är den som de flesta recensenterna visat minst intresse för.

Att kalla Daniel Suhonens *Partiledaren som klev in i kylan* för de senaste årens mest uppmärksammade politiska biografi är mycket för lite sagt. Snarare kan man fundera över om en mer uppmärksammad och omvälvande politisk biografi någonsin gets ut i Sverige. Kanhända skrevs det lika många eller fler spaltmeter om Kjell-Olof Feldts Alla dessa dagar, men objektivt sett är vad som genererade löpsedlar i den boken, eller i intervjuerien ”Ordförande Persson”, på samma nivå som det material man i *Partiledaren som klev in i kylan* hittar på var och var annan sida. Socialdemokraternas verkställande utskott (VU) möttes i hemlighet bakom Juholts rygg för att avsätta honom. Försvarslobbyister styrde den svenska Libyeninsatsen. Suhonen nämner alla med namn så länge det inte handlar om källor han själv lovat anonymitet och hans trumfkort, de hemliga protokoll och bandupptagningar från VU som han kommit över, garanterar att i stort sett hela den socialdemokratiska partiledningen hängs ut med besvärande uttalanden.

Boken skildrar Håkan Juholts överraskande utnämning, hur han knöt till sig Suhonen som hemlig medarbetare, de inledande entusiastiska reaktionerna på vad som upplevdes som en genuint (vänster)socialdemokratisk retorik, affärerna, hans försvagning och slutliga fall. Allting omvävt av förräderi och täta intriger som tidvis gör boken lika spännande att läsa som den spionroman titeln är inspirerad av.

Lustigt nog kommer de avslöjanden som genererat störst rubriker knappast som verkliga överraskningar, i varje fall inte för politiskt intresserade. Vem trodde inte att Juholt sänktes av läckor inifrån partihögkvarteret (det fanns ju i många fall direkt utskrivet i tidningsartiklarna

under ”drevet”) eller att övriga partiledningen tog sin hand ifrån honom? Det sensationella ligger på något sätt i att någon vågar öppna dörrarna till maktens hemliga rum och att vi får knyta specifika repliker till specifika personer – repliker som vi redan kunnat föreställa oss personerna uttala, men aldrig trott att vi skulle få höra.

Författaren förskönar heller inte den egna sidans metoder: valberedningen låste in partistyrelsen så att inte högerfalangen skulle kunna snacka ihop sig mot Juholt och den nye partiledaren utsåg Tommy Waidelich (som i ytterligare en ironi skulle visa sig bli en av få lojala intill slutet, trots att han egentligen inte ens var vänstersosse) till ekonomisk-politisk talesperson främst för att ge partihögerns frontfigur Mikael Damberg ett svinhugg. Exempelvis Johan Norberg (*Metro*, 15/10) tycks se det som en svaghet: ”Suhonen själv är inte lika arg när hänsynslösheten riktas högerut, men kålsuparna är lika goda”. Jag skulle snarare vilja se det som en anmärkningsvärd hederlighet, kanske påtvingad av att författaren förutser de motangrepp och motavslöjanden han kan utsättas för, men likväl. Exempelvis Kjell-Olof Feldt, Ingvar Carlsson och Anna-Greta Leijon skildrade knappast sina politiska strider med samma objektivitet i respektive memoarer.

Mindre väntat, för de som inte har särskilt god insyn i socialdemokratin, är avslöjandena om hur Håkan Juholt motarbetades och undergrävdes av tjänstemän utsedda under Mona Sahlins ledarskap. Hur mycket av hans omskrivna ”yvighet” berodde egentligen på att han saknade nödvändigt stöd i sin utsatta position? En hel del, uppenbarligen, men för att bedöma hade det hjälpt om Suhonen gett en liten bakgrund i hur ”normalt” stabsarbete kring en partiledare fungerar. I vilket fall har de avslöjandena väckt betydligt mindre medieuppmärksamhet, kanske för att de inte kan knytas till kända namn.

Intrigskildringarna är ett av de ben boken står på. Ett annat är skildringen av Juholts och Suhonens personliga relation och deras känslomässiga reaktioner under den stormiga tiden. Per Svensson (*Aftonbladet*, 14/10, men vanligen hemmahörande på *Expressens* kultur-redaktion) har valt att lyfta upp deras förhållande till bokens huvudsak, liksom Johan Hakelius i samma tidning som rentav ser en erotisk laddning. Som det ändå utgör en rätt liten del av textmassan är det en märklig läsning, och kan snarast misstänkas vara en diskret metod att förminska boken.

Men de ovanligt uppriktiga och intensiva psykologiska skildringarna är säkert en orsak till att även de mer kritiska kommentatorerna, som Norberg, medgett att boken är ”välskriven”.

Daniel Suhonen är en knivskarp skribent, men en del problem ligger faktiskt i stilen: här och där smyger sig en viss hätskhet, helt överflödigt med tanke på materialets styrka, in – en svekfull tjänsteman sägs tidigare ”närmast ha slickat (Juholts) plattfot”. Att han känner sina egna, och Juholts genom långa intervjuer, tankar är naturligt, men när han skriver att en politisk motståndare längtade ut i skogen för att jaga älg är det snarare reportagefiktion i New Journalism-stil. Vilket inte behöver vara fel, men blir lite underligt när det blandas. Särskilt det avslutande VU-mötet när huvudpersonen slutligen fälls hade också kunnat kortas en del – för partiaktiva socialdemokrater är det nog relevant med nyanserna i varje ledamots ställningstaganden och manövrer, men inte riktigt för andra läsare.

Men boken står också på ett tredje ben, det starkaste men samtidigt det som recensenterna, med undantag för några socialdemokratiska lokaltidningar som *Dala-Demokraten* och *Arbetarbladet*, visat minst intresse för – den politiska analysen.

Suhonen går tillbaka till arbetarrörelsens tidiga historia och motsättningen mellan agitatorer och förvaltare av systemet, liksom framväxten av en privilegierad byråkrati som till allra största delen hört till de senare. Men han följer också den betydligt mindre studerade senare utvecklingen.

Under många årtionden utgjorde arbetarrörelsens funktionärer en egen samhällselit, tydligt separerad från näringslivet och de borgerliga kretsarna. Boken fördjupar sig egentligen inte i konsekvenserna av det. Det är rimligt att tänka sig att funktionärerna var mindre intresserade av riskabla konfrontationer med kapitalet eller av att gå vidare med en socialistisk samhällsomvandling, men inte heller hade något intresse av att skära ned i välfärdsstaten. Snarare bör de ha haft även ett materiellt intresse av att fortsätta bygga ut den, inom vissa ramar. När banbrytare som Kjell-Olof Feldt och Erik Åsbrink införde nyliberala tankar i socialdemokratins mötte de därför betydande motstånd även från partimaskineriet, som finns skildrat i exempelvis Feldts bok *Alla dessa dagar*.

Men på 1980- och ännu mer 1990-talet började något hända. I rörelseeliten var det allt färre klassresenärer och allt fler som i bästa fall var barn eller barnbarn till dylika. Det sociala avståndet till den borgerliga världen minskade. Med allt färre aktiva medlemmar drog en våg av opinionsmätare, konsulter, informatörer, medietränare, pr-specialister och lobbyister in i politiken för att ersätta dem. Och just dessa skikt blev den stora bron mellan arbetarrörelsen och näringslivet.

Daniel Suhonen kartlägger skickligt lobbyist- och näringslivsintressena i den socialdemokratiska partitoppen, speciellt de kring vårdföretagen och pr-byrån Prime.

Det hade gått att nämna mycket mer, som att nyblivna ministern Ylva Johansson drivit utbildningsföretag med offentliga kunder och att Tomas Eneroth satt i styrelsen för en åtgärdsleverantör (se artikel i denna tidning, 29/3 2012). Men den avgörande informationen är egentligen denna: efter Prime-skandalen med Svenskt Näringslivs infiltration av socialdemokratin utslöts ingen av de inblandade och de tillrättavisades aldrig av partiledningen. Vad de stod för hade blivit etablerad praxis, och att personer driver debatt presenterande sig med sina politiska meriter samtidigt som de betalas av företag och intresseorganisationer är accepterat.

Per Svensson medger att Suhonen ”är något på spåren” med lobbyismens inflytande, men ägnar det likväl en försumbar del av sin recension, som Göran Greider påpekar (*Aftonbladet*, 20/10). Med nämnda undantag i landsortspressen har debatten hållit sig till frågeställningar som är medialt tacksamma (”fälldes Juholt av en konspiration eller inte?”), men som knappast leder framåt – medan man undvikit frågor som: Vad innebär näringslivets makt över politiken? Hur fungerar det socialdemokratiska partiet? Hur vill dess medlemmar att det ska fungera?

Författaren själv fortsätter i alla fall envist att tro på denna socialdemokrati, ja, han har med denna bok med all sannolikhet offrat sin karriär i den för all framtid för att försöka vrida den rätt. Frågan är bara hur?

Daniel Suhonen pekar ut ett VU-möte om den ekonomiska politiken som en avgörande vändpunkt. Trots att Konjunkturinstitutet beräknade ett dubbelt så stort ”reformatrymme” som regeringen gjorde valde socialdemokraterna att acceptera finansminister Anders Borgs siffror och bakband därmed sin egen politik, eftersom opinionsmätningar visade att alliansen hade mycket högre trovärdighet i ekonomiska frågor och det skulle vara alltför riskabelt att debattera emot.

Jag ser också scenen som oerhört intressant, men jag undrar snarare om den inte visar att slaget var förlorat på förhand. Med all sin politiska erfarenhet och insikt irrar VU-ledamöterna omkring som yra höns. De upprepar att de inte bara ska reagera på Alliansens initiativ, men utan undantag är det precis det de gör. Även de som är intresserade av mer än opinions-siffrorna har inga ambitioner utöver att stoppa eller rulla tillbaka den ena eller andra borgerliga reformen, att bromsa den nyliberala samhällsomvandlingen. Det är omöjligt att spåra

något långsiktigt samhälleligt mål man strävar efter, än mindre en genomtänkt strategisk plan för att ta sig dit. Kontrasten mot ”de nya moderaterna” är bedövande.

Hur skulle det kunna vara annorlunda? Suhonen har själv just visat hur personerna kring sammanträdesbordet inte binds samman av mycket mer än en önskan att vinna nästa val.

Med sin kombination av avslöjanden, personlig bekännelse och analys har Daniel Suhonen skrivit en svensk politisk klassiker. Men den kunde blivit ännu bättre om han tagit analysen ett steg till, funderat över den demokratiska socialismens realistiska möjligheter i vår svåra tid och över hur den väg han föreställer sig för att vrida socialdemokratien tillbaka till en genuin folkrörelse egentligen ser ut.

Flamman

Ett svart kapitel i svensk mediehistoria

Ann Charlott Altstadt

Flamman 5/11 2014

Ann Charlott Altstadt har läst Daniel Suhonens bok om Håkan Juholts uppgång och fall och utnämner den till ”den viktigaste boken om vår politiska samtid”. Om bokens efterföljande debatt konstaterar hon att vår offentlighet vare sig har utrymme eller språk för att diskutera det demokratiska problemet med näringslivets kidnappning av politiken.

Partiledaren som klev in i kylan

Daniel Suhonen

Leopard förlag, 2014

När politik reducerats till teknokratiskt trianguleringstuggande kring ansvar, budgetdisciplin och spekulationer kring den urbana medelklassens önskemål, innebar Håkan Juholts partiledarskap ett gigantiskt brott, i dubbel bemärkelse. För i samma utsträckning gräsrotterna jublade över vad de uppfattade som en utmaning mot marknadssamhället hamnade parti-högern i chock – och de slog tillbaka.

Det finns en nyckelreplik i Daniel Suhonens unikt detaljerade och väldokumenterade *Partiledaren som klev in i kylan*, boken om kuppen mot Håkan Juholt. ”Vi krattar manegen”. Orden är Ibrahim Baylans strax före kongressen som valde Håkan Juholt men, som Daniel Suhonen konstaterar, så var kansliet riggat för någon annan. Det var meningen att Thomas Östros eller Mikael Damberg skulle ta över. Juholt var dömd på förhand. Hans stora misstag var att han aldrig byggde ett eget lag som kunde täcka upp för hans egna misstag och stödja honom mot attackerna. Håkan Juholt var helt ensam och skyddslös i Mona Sahlin-land, omgiven av partikamrater, nära medarbetare och tjänstemän med andra lojaliteter, som obönhörligen motarbetade honom eller läckte lögn till medierna. Håkan Juholt hade som riksdagsledamot 200 resdagar om året och i stället för att boa in sig i makten fortsatte han sitt resande och agiterande runt Sverige. Men makten över partiet ligger inte hos medlemmarna. Håkan Juholt lämnade fältet fritt för sina motståndare.

Den politiska journalistiken har avprofessionaliserats till att handla om spel och strategi.

Daniel Suhonen utforskar dessa komponenter men fyller också på med nätverk, ideologi och motiv. Han namnger de inblandade socialdemokraterna, och deras inbördes relationer. En bild träder fram i form av en konspiration orkestrerad av en helig allians mellan partihögern och välfärdskapitalet understödda av journalister med samma politiska övertygelse, både i press och public service. Läckorna dubbelkollades aldrig och lögn blev så småningom sanning. Redaktörers och journalisters ideologiska blodvittring under månaderna fram till Håkan Juholts fall tillhör de svartaste kapitlen i svensk mediehistoria.

Daniel Suhonens styrka ligger inte bara i den noggranna beskrivningen av kuppen och dess ingenjörer. Han förklarar och förankrar skeendet i ett förändrat politiskt landskap, en post-politiska era, där den politiska och den ekonomiska eliten har glidit ihop. Näringslivet har köpt sossar, lobbyister med partinål, som ska öppna staten och tillförsäkra kapitalet välfärds-marknader för miljarder och samtidigt propagera för att det är nödvändigt. När Håkan Juholt satte förbud mot vinst i välfärden på dagordningen gjorde han en massa väljare lyckliga men han utmanade en elit bortom demokratisk kontroll. Daniel Suhonen konstaterar att många som var med och fällde Håkan Juholt har kopplingar till välfärdskapitalet. Enligt Daniel Suhonen var det antagligen Mona Sahlins närmaste man Stefan Stern som gav *Aftonbladet* de felaktiga uppgifterna att Håkan Juholt hade fuskat med riksdagens hyresbidrag. Både som tjänsteman i staten och senare i tjänst hos kapitalet har Stern propagerat för vinst i välfärden.

Daniel Suhonen har skrivit den viktigaste boken om vår politiska samtid. Uppmärksamheten har varit stor och har, när inte Daniel Suhonens roll som Håkans Juholts hemliga rådgivare har häcklats eller misstänkliggjorts, tagit fasta på själva kuppen. Men vår offentlighet har vare sig utrymme eller språk för att på allvar diskutera det demokratiska problemet med näringslivets kidnapping av politiken. Moderaterna har själv bjudit in välfärdskapitalet till maktens boning, antagligen i utbyte mot partibidrag. I Socialdemokraternas fall handlar det om målmedveten rekrytering av lobbyister och intrång av näringslivsstödda organisationer, som Forum för samhällsbyggare och pr-byrå Prime, in i partiet för att driva politiken åt höger.

Vem är det som talar när en socialdemokrat öppnar munnen? Är det näringslivet, en lobbyorganisation eller något annat dolt betalande intresse? Varför vill inte medierna exempelvis diskutera Daniel Suhonens tes att Håkan Juholts fall kan ha varit en del av Caremas kris-hantering efter skandalen på Koppargården?

När Pär Nuder hjälper Håkan Juholt att skriva avskedstalet är han där som Wallenbergs man. Han är en av de många socialdemokrater som rekryterats av kapitalet och han gör sitt jobb – att befinna sig nära statsapparaten och den socialdemokratiska ledningen. För varför ska näringslivet satsa miljarder på att påverka Socialdemokraternas politik? Det är ju smartare att ta över partiet direkt.

Innan *Aftonbladet* spred de felaktiga uppgifterna om fusk med hyresbidraget förde Håkan Juholt partiet till ett unikt historiskt lyft i opinionen, enligt SCB. Trots att det var jämförbart med den så kallade Westerbergeffekten teg medierna, i stället blev han samma dag kallad ”virrpanna” av *Aftonbladets* Lena Melin, som för övrigt förordat Thomas Bodström som Mona Sahlins efterträdare. Socialdemokraterna låg på 35 procent innan drevet, alltså Stefan Löfvens ouppnåeliga mål inför valet 2014.

Men kanske var Håkan Juholts månader vid makten inte förgäves. När Stefan Löfven tillträdde förklarade han direkt att det var omöjligt att stoppa vinster i välfärden. Men Håkan Juholt hade öppnat upp för folkopinionen och i längden verkar det vara omöjligt för socialdemokraterna oreserverat värna riskkapitalisternas vinst på våra skattepengar. Kanske hann Håkan Juholt ändå förändra Sverige!

Internationalen

Inträngande skildring av spelet bakom Juholts fall

Kjell Östberg

Internationalen 17/10 2014

Det första som kommer att slå dem som läser Daniel Suhonens uppmärksammade bok om Juholt, *Partiledaren som klev in i kylan* är hur välskriven den är. Boken har hittills, med rätta, blivit uppmärksammad för sina inträngande skildringar av det politiska spelet kring Håkan Juholts knappa år som socialdemokratisk partiledare. Men det har av de braskande rubrikerna i media inte framgått att det rör sig om en bok med stora litterära kvaliteter, ja det är en politisk litteratur med få svenska motsvarigheter skriver Kjell Östberg.

Suhonens uppgift har varit både lätt och svår. Han har kommit över ett källmaterial som för honom, och läsaren, rätt in i den socialdemokratiska partiapparats hjärta. Han har tillgång till de utförliga diskussionsprotokollen från partiets ledande organ, han har genomfört över hundra intervjuer med stundtals mycket öppenhjärtiga informanter och han stod själv i en mycket intensiv sms-kontakt med Juholt själv.

Just detta utgör självfallet en stor utmaning för någon som gör anspråk på att förmedla en korrekt bild av ett komplicerat och infekterat händelseförlopp. Suhonen är inte bara en iakttagare, han är också en aktör, och dessutom med klara politiska ambitioner.

Daniel Suhonen har under många år varit den kanske mest profilerade av den socialdemokratiska partivänstern. Som redaktör för SSU:s tidskrift *Tvärdrag*, och under epoken Juholt redaktör för socialdemokraternas idétidskrift *Tiden* har han mer än de flesta kritiserat partiets högervridning. Idag är han chef för den radikala fackföreningsfinansierade tankesmedjan *Katalys*.

Suhonen gjorde tidigt bedömningen att valet av Juholt som partiledare reflekterade ett missnöje från partimedlemmarna med den högerinriktade politik Mona Sahlin och hennes med-

arbetare stod för och att det gav en öppning mot en mer vänsterinriktad politik. Han såg som sin uppgift att försöka driva på en sådan utveckling och erbjöd Juholt sina tjänster, i första hand som talsskrivare.

Författarens olika roller, som lätt skulle kunna ha lett till ett etiskt haveri, gör Suhonen till en styrka. Istället för de tidigare böcker om Juholt som skrivits av politiska kommentatorer eller forskare, formellt objektiva men med uppenbart mer eller mindre genomskinliga egna dolda agendor, redovisar Suhonen klart och tydligt sina värderingar och sin egen roll.

Boken blir på så sätt ett initierat politiskt reportage med självbiografiska inslag och en biografisk skiss av Håkan Juholt. Men det är samtidigt en initierad skildring av ett politiskt partis maktstrukturer.

Suhonens huvudtes är att partihögern aldrig accepterade att den förlorade ordförandeposten och flera andra viktiga positioner inom partiet när Juholt valdes till partiordförande våren 2011. Den tog varje tillfälle i akt att undergräva Juholts ställning. Det var nu i och för sig inte så svårt. Juholt saknade vana av politisk arbete på denna nivå och hans yviga och inte sällan ostrukturerade framträdanden lämnade luckor som kunde vara lätta att angripa.

Problemet var bara att Juholts politik fick stark och positiv uppslutning. Detta torde idag vara uttraderat ur de flestas politiska minne.

Juholt bars fram av partivänstern även om han inte var någon utpräglad vänsterpolitiker. Men redan i hans installationstal, som Suhonen varit med och skrivit, fanns klara återklanger av partivänsterns retorik: han talade om återregleringar och ökat utrymme för politiken, han kritiserade det nya pensionssystemet och han efterlyste krafttag mot barnfattigdomen. Även om Göran Greider, efter att Juholt gjort några snabba reträtter, några dagar senare besviket talade om världens kortaste vänstervåg, var det uppenbart att den nye partiledaren börjat röra om i frågor som partihögern hade hoppats var avklarade. Det gällde framför allt en fortsatt marknadsanpassning av den offentliga sektorn; en av Mona Sahlins hjärtefrågor.

Till den politiska elitens förvåning och partihögerns förskräckelse visade det sig att detta fick ett starkt genomslag hos väljarna. Under de första månaderna av Juholts partiledarskap steg stödet i opinionsundersökningarna med fem procent, en av de snabbaste ökningarna i partiets historia.

Juholts politik var alltså svårt att komma åt, återstod hans person. Några självmål bjöd han på; viktigast naturligtvis att han fått full ersättning från Riksdagen för en lägenhet som han delat med sin sambo. Några snabba reträtter från givna löften hörde också dit.

Det tillhör det allra starkaste inslaget i Suhonens bok att han inte reducerar den maktkamp som bröt ut till någon personlig vendetta mellan stridande klickar, även om denna aspekt också finns med.

I stället lyckas han placera in detta drama med inslag av den grekiska tragedin i ett vidare perspektiv av förskjutningar i politikens villkor. Professionalisering, elitisering, medialisering, upplösningen av de traditionella folkrörelsepartierna och uppkomsten av nya maktstrukturer, inte minst den nya klassen av politiska konsulter hör till denna bild. Alla dessa fenomen lyckas Suhonen fånga in och levandegöra i sin fascinerande historia. Den partiapparat som hade till uppgift att introducera Juholt i sin nya funktion och framför allt lyhört bidra till att omforma hans program till praktisk politik hade rekryterats av personer med helt andra ambitioner. Samtidigt misslyckades han att bygga upp ett nätverk av egna förtrogna.

Det stöd Juholt fick av sin stab när det gäller t ex medieträning – ett behov som ständigt var akut för den utsatte partiledaren – verkar ha varit minimalt. Den hade nära personliga och

politiska relationer till den gamla nomenklaturen, men också till den nya kasten av näringslivsfinansierade politiska konsulter.

Analysen av deras roll är omskakande. I detalj visar Suhonen hur dessa kapitalets agenter och betalda drängar verkar långt in i partiet. Strömhoppen mellan parti och konsulteri är legio. Lika skoningslöst analyseras det mediedrev som bröt ut hösten 2011, ett drev som saknar motstycke i svensk samtidshistoria. Det har två aspekter. Den ena handlar om mediernas måttlösa tendens att blåsa upp varje liten misstanke om fel ifylld reseräkning till rubriker av världskrigsformat. Den andra handlar om hur medierna hela tiden försågs med nytt bränsle av en läckande partiapparat. Man tror knappt sina ögon när man får läsa om hur ledamöterna i partiets verkställande utskott under sittande sammanträden skickar underhandsrapporter till Expressens och Aftonbladets reportrar via sina mobiltelefoner. Inte om viktiga politiska beslut, utan med skvaller som kan skada Juholt.

När Sven-Erik Österberg, en av de ratade partiledarkandidaterna och en av de ledande kampanjmakarna mot Juholt, idag säger att han inte vill befatta sig med ”slasklitteratur” av Suhonens typ, förstår man vad det är han inte vill bli påmind om.

Men Suhonen är inte ute efter att skandalisera sitt parti. Gång på gång visar han att under maktspelet, skvallret, förtalet finns en mer grundläggande politisk strid. Riskkapitalister och de politiska konsulterna, som inte sällan har gemensamt ursprung, trodde att kampen om vinster i välfärd var över när socialdemokraterna under Mona Sahlin drev igenom sin linje på partikongressen 2009. Plötsligt utmanades denna överenskommelse av den nye ledaren för Sverige största politiska parti, kanske landets näste statsminister. Och än värre, med starkt stöd av sina partimedlemmar.

Ett av de mest fascinerande avsnitten i Suhonens bok handlar om Juholts ”förlåtelseturné” efter turerna med de dubbla ersättningarna. I ett försök att vinna tillbaka sitt förtroende åkte Juholt land och rike runt för att be om ursäkt, samtidigt som han passade på att utveckla sin politik, inte minst när det gällde vinst- och välfärdsfrågor. Istället för att få ta emot medlemmarnas bannor blev turnén snarare en jubelföreställning där stödet för en mer radikal linje i dessa frågor i regel var mycket kraftigt.

Men det räckte inte. Juholt fick gå. Om detta berodde på personliga tillkortakommanden, eller om det är en bekräftelse på att det är omöjligt att radikaliserat socialdemokratien är en öppen fråga.

Reaktionen på Daniel Suhonens bok kan mycket väl ge svaret.

Offensiv

S-krisen och Juholts fall

Per Olsson

Ur *Offensiv* 22/10 2014

I Daniel Suhonens nya bok *Partiledaren som klev in i kylan: Berättelsen om Juholts fall och den nya politiken* (Leopard förlag, 2014) skildras Håkan Juholts korta och stormiga tid som Socialdemokraternas partiledare. Boken ger en inträngande bild av dagens extremt toppstyrda borgerliga socialdemokrati där olika klickar slåss om prestige, positioner och karriärmöjligheter.

Med tanke på den uppmärksamhet som Daniel Suhonens bok om Håkan Juholt har fått är det knappast förvånande att den har blivit en bestseller. Ämnet är både spännande och unikt. Boken är dock på tok för lång och Håkan Juholt var ingen modern August Palm.

Den socialistiske pionjären August Palm strid mot Hjalmar Brantings ledarskap inom den tidens stockholmska socialdemokrati var en strid mellan Palms revolutionära praktik och arbetarpolitik och Brantings reformism och vilja till samarbete med de borgerliga liberalerna. Den striden utlämpades i en annan socialdemokrati än det borgerliga S som Håkan Juholt kom att leda i tio månader innan han tvingades att avgå.

Håkan Juholt fälldes av sina egna och när det blåste som mest stod han ensam, menar Daniel Suhonen som i hemlighet var Juholts tal- och spökskrivare samt rådgivare.

Suhonen hoppades att valet av Håkan Juholt som ny S-ledare våren 2011 skulle bli början till en socialdemokratisk förnyelse till vänster. Istället kom Juholts tio månader som partiledare att kantas av misslyckade försök att göra ett uppbrott från den kurs högerut som Socialdemokraterna slog in på redan i mitten av 1980-talet.

Upprinnelsen till valet av Håkan Juholt som partiledare var katastrofvalet 2010. Trots fyra år med Reinfeldt & Co och en stor ledning i opinionsundersökningarna i början av valåret blev

resultatet det sämsta någonsin. Socialdemokraterna fick under Mona Sahlins ledning knappt 30,6 procent och blev bara en halv procentenhet större än Moderaterna.

Efter detta misslyckande var det bara en tidsfråga innan den dåvarande S-ledningen skulle avgå.

”Klockorna klämtade för den gamla partiledningen”, skriver Suhonen, och när nyårsklockorna ringde in 2011 hade Mona Sahlin avgått.

Den avgående S-ledningen skyllde valnederlaget på att de hade uppfattats som ett ”bidragsparti” och inte ett parti för de som hade jobb och regelbunden löneinkomst. Det skulle bli en seglivad myt för att ursäkta ytterligare kliv högerut. Även Håkan Juholt lät sig påverkas av denna mytbildning och det bidrog till att de försiktiga vänstersvängar han signalerade stannade på halva vägen. Det blev löften som sedan togs tillbaka. Och det började nästan omedelbart efter att han valts till partiordförande på Socialdemokraternas extrakongress i mars 2011.

Valet var enhälligt, som det brukar vara, men Håkan Juholt blev partiordföranden först efter att andra kandidater sagt nej eller blockerats i den person- och maktstrid som följde efter Sahlins avgång.

Daniel Suhonen var en av de som var med och skrev Håkan Juholts installationstal på S-kongressen. I en ledare i *Västerbottens Folkblad* efteråt lovprisade Suhonen det tal som han själv varit med och författat. Boken handlar också väldigt mycket om Daniel Suhonen, så mycket att läsaren till och med upplyses om vilket sorts kaffe han dricker på morgonen. Hur som helst, efter katastrofvalet hösten 2010 och det djupa missnöjet med den då sittande S-ledningen var det många socialdemokrater som likt Daniel Suhonen såg möjligheten till ett uppbrott med vänsterförtecken. Håkan Juholts installationstal flaggade också för en ny marknadskritisk socialdemokrati.

Kort efter S-kongressen fick dock Håkan Juholt ta tillbaka löftet om att riva upp pensionsuppgörelsen från 1994 och Göran Greider menade att vi bevittnat historiens kortaste vänstervåg.

Enligt Suhonen var det en snubblande vänstergir som inleddes, men mer korrekt är väl att benämna det som ett tänkt steg framåt som aldrig kom att sätta ned foten. Skälet till att det inte blev någon verklig vänstersväng var motståndet från den byråkratiska maktapparaten som styrde socialdemokratien och som fortsatte att tjäna den gamla ledningen. Detta är bokens huvudtes och Daniel Suhonen ger många exempel på hur den gamla ledningen från första stund gjorde allt för att skandalisera Håkan Juholt.

De intriger och smutskampanjer som följde, understödda av ”näringsliv” och borgarpress, passerade ständigt nya lågvattenmärken.

Mot den gamla ledningen, som hämtade stöd och uppbackning från resten av det kapitalistiska etablissemanget, krävdes en organiserad motkraft med sammanhållen vänsterpolitik. Men en sådan fanns inte inom S. Slutsatsen är, även om Daniel Suhonen inte drar den, att dagens borgerliga socialdemokrati inte kan reformeras.

Socialisters uppgift är därför att börja bygga ett nytt kämpande arbetarparti.

Bokens kanske bästa del handlar om socialdemokratins byråkratisering och förborgerligande, vilken har resulterat i att partiet har tömts på medlemmar och förlorat både förankring och förtroende.

Den insiderbild som boken ger från partiledningens möte har såväl inslag av Monty Pythons *Life of Brian* som stalinistiska skenrättegångar.

Även Håkan Juholt hemfaller, i brist på politik och stödtrupper, åt att försöka ”köpa” stöd. Det enda skälet till varför exempelvis Tommy Waidelich blev ny ekonomisk-politisk talesperson och Carina Moberg ny gruppledare för Socialdemokraterna i riksdagen var att Håkan Juholt hoppades på att de skulle kunna ändra rangordningen i den socialdemokratiska hierarkin. ”Det gäller att kunna sin Machiavelli”, erkände Håkan Juholt till en något besvrad Daniel Suhonen.

Partihögern har alltid varit organiserad. Den socialdemokratiska byråkratin har en lång tradition av organiserad kamp mot allt som kan misstänkas vara vänster.

Sedan ”offensivarna”, dagens Rättvisepartiet Socialisterna, utslöts ur socialdemokratin i början av 1980-talet har taket, som vi då varnade för, bara blivit allt lägre. I avsaknad av vänsteropposition har högern konsoliderat sin ställning och partiets gamla karaktär har blivit rakt igenom borgerlig. Att så många S-politiker har gått över till ”näringslivet” är bara ett uttryck för denna process. En av dem är Thomas Östros, tidigare ekonomisk-politisk talesperson för Socialdemokraterna, som numera är Bankföreningens vd med uppgift att försvara storbankernas miljardvinster och bonusfrosseri. En annan är den tidigare S-finansministern Pär Nuder, som har tagit tjänst hos Wallenberg. Den förre, Thomas Östros, var en av dem som arbetade för att få bort Håkan Juholt, medan den senare var en slags rådgivare till den nya partiledaren. Inte av politiska skäl, utan för att Pär Nuder ville hämnas gamla oföretter som han ansåg blivit utsatt för.

Håkan Juholt var en uppstickare inom ett S-etablissemang som bara ett uppror underifrån kunnat störta. Försöken att skapa en nyordning inifrån med ett vänsteruppbrutt i filtofflor var dömt att misslyckas och skulle leda till överkörningar inför offentlig ridå.

Varje U-sväng som Håkan Juholt tvingades göra spelade dessutom hans motståndare i händerna. Håkan Juholt sa i sitt första maj-tal att Socialdemokraterna var emot en förlängd svensk Libyeninsats.

Men eftersom han inte tog strid för sitt löfte kunde han köras över av en liten klick S-riksdagsledamöter, som gjorde upp med Alliansregeringen om en förlängd, upptrappad Libyeninsats för att sälja JAS Gripen och putta Sverige än närmare NATO.

Redan i oktober 2011 var det nära att Håkan Juholt blev avsatt efter att en grupp ur S-ledningen, med LO:s ordförande Wanja Lundby Wedin i spetsen, försökt genomföra en palatskupp på ett hemligt VU-möte (verkställande utskottet, som är det högsta beslutande S-organet mellan kongresserna).

Bakgrunden var den storm som utkastet till Socialdemokraternas alternativa höstbudget hade orsakat, som innehöll ett ja till Rutavdraget och som saknade de efterlängtade och utlovade förbättringarna i sjuk- och arbetslöshetsförsäkringen.

Anledningen var att Håkan Juholt inte ville bryta de kapitalistiska budgetramarna, vilket i sin tur gav hans motståndare en möjlighet att framställa sig som socialförsäkringens försvarare och slippa den debatt om vinster i välfärden som Juholt/Suhonen önskade.

A-kassedebaclet skulle förfölja Håkan Juholt. Gång på gång såg partiapparaten till att läcka ut information till media och hålla den hets han utsattes för vid liv. Presskriverierna och de många ”affärens” började även ge avtryck i vikande opinionssiffror som tog udden ur den inledande ”Juholteffekten”. S-pampar krävde öppet att Håkan Juholt skulle avgå och trots att den nya partiledaren rest landet runt för att tala på S-möten hade han enligt egen utsago ”inga krigare”, förutom Daniel Suhonen.

En ganska stor del av den drygt 500 sidor långa boken ägnas åt det VU-möte som i januari 2012 beslutade att tvinga fram Håkan Juholts avgång. Det var ett möte med en dagordning

fylld av feighet och härskartekniker för att nå till det på förhand fattade beslutet: Håkan Juholts avgång, som han offentliggjorde dagen efter på ett möte hemma i Oskarshamn.

”Nu har Mona o Niklas Nordströmgänget i förening med LO:s ordförande och män med egna maktambitioner som Österberg, Östros och Eneroth vunnit slaget. Men kriget ska de inte vinna”, skrev en stukad Håkan Juholt i ett sms till författaren. Hur det framtida ”kriget” mot högerpolitik och S-byråkrati utvecklas avgörs i hög grad av kamp och händelser utanför socialdemokratien.

I den senaste SIFO-mätningen har S rasat ned till samma låga nivå som partiet fick strax innan Håkan Juholt avgick. S-krisen fortsätter.

Proletären

Riddaren av den sorgliga skepnaden

Anders Carlsson

Proletären 13/11 2014

Suhonens bok om Juholt handlar egentligen om författarens krossade dröm om att vrida socialdemokratien åt vänster.

Först blev jag inte riktigt klok på Daniel Suhonens bok om Håkans Juholts uppgång och fall, framförallt för att författaren är så odrägligt självupptagen. Handlar ”Partiledaren som klev in i kylan” verkligen om Håkan Juholt? Eller är Håkans Juholts eskapader och tragiska öde under ett knappt år i hetluften bara en yttre ram för berättelsen om Daniel Suhonens traumatiska förhållande till sitt parti?

Boken kan säkert läsas på olika sätt. Men jag vill rekommendera den hugade läsaren att redan från början stuva om i rollistan. Huvudperson är Daniel Suhonen och boken handlar om hans krossade dröm.

På fullt allvar trodde sig Suhonen om att kunna använda Håkan Juholt i sin strävan att driva socialdemokratien åt vänster. Men det gick åt pipan. Till viss del för att det utsedda verktyget inte höll måttet. Men framförallt för att ett ”kannibalistisk parti” redan från början intrigerade mot Suhonen och hans dröm.

Läser man boken på det sättet faller bitarna plats och man behöver inte irritera sig på självupptagenheten. Fram träder istället en belysande skildring av ett parti i förfall.

Suhonens huvudtes är att det var en intern högerkomplott som fällde Juholt och hans egen dröm. Det är en tes som han har svårt att få ihop, för även om Juholt kunde låta som en vänstersosse i de tal som Suhonen plitade ner åt honom, fattas bara annat, så landade Juholts politik ofelbart åt höger, som i stödet till Jasinsatsen i Libyen, i hans entusiasm för kärnkraft och EU och i löftet om att behålla rutavdraget.

I ett av bokens alla långa (och ganska förutsägbara) referat från partistyrelsens möten framgår rentav att den föregivna partihögern vid ett tillfälle attackerade Juholt – från vänster!

Man kan alltså sätta frågetecken vid högerkomplotten, men inte vid komplotten. För även om Suhonen allt som oftast drar konspiratoriska slutsatser av de fakta han redovisar så är hans beskrivning av en intern komplott mot Juholt övertygande.

Där finns partidistriktet i Stockholms län, som fick se sin egen Mikael Damberg snuvad på ordförandeposten (och sig själva på lukrativa platser vid Dambergs hov), och där finns parti-byråkratin på Sveavägen 68 och i riksdagskansliet, som betraktade lantisen Juholt som något katten släpat in. Så läcktes uppgifterna om Juholts famösa hyresbidrag från partikansliet.

Det går säkert att klämma in en gnutta politik i detta drama. Men trots Suhonens idoga försök att politisera maktspelet, så framstår det just som ett maktspel, som ett kattrakande om makt och karriärer, där de deltagande aktörerna utan vidare står beredda att falla partiordföranden i ryggen – om de själva och deras lierade tjänar på det.

Enligt Suhonen såg sig också Juholt som en maktspelare. Så berättar han för Suhonen att beslutet att utse Tommy Waidelich till ekonomisk-politisk talesperson var ett rent taktiskt drag, inspirerat av Machiavelli. Krigslisten var att södertäljebon Waidelich skulle detronisera Damberg som högsta höns i partidistriktet i Stockholms län.

Jag skall inte vara lika elak som Per Svensson i sin recension i Aftonbladet: ”Den romerska kejsaren Caligula utnämnde sin häst Incitatus till konsul. Håkan Juholt gjorde Tommy Waidelich till ekonomisk-politisk talesperson.”

Men att leka Machiavelli med hjälp av Waidelich var inte direkt smart.

Behållningen i ”Partiledaren som klev in i kylan” är inte skildringen av Håkan Juholts uppgång och fall, som är väl omständlig. Bäst är Suhonen istället när han beskriver tillståndet i partiet.

Det handlar inte längre om traditionellt klassamarbete, där sossarna gör det så kallade näringslivets sak till sin, utan om en sammansmältning mellan politiska och ekonomiska eliter.

Att före detta socialdemokratiska ministrar strömhoppat till näringslivet, när de fått gå, är välkänt. Men Jan Nygren, Göran Persson, Per Nuder, Anders Sundström, Björn Rosengren, Erik Åsbrink och Tomas Östros är bara toppen på ett isberg.

På alla nivåer har det socialdemokratiska partiet numera svängdörrar till det privata näringslivet, där politiker och politiska tjänstemän går ut och in som det behagar dem. Ena dagen sosse, andra dagen lobbyist – och inte alltför sällan båda rollerna samtidigt.

Suhonen har ett särskilt ont öga till förre SSU-basen Niklas Nordström, som tidigare jobbade på lobbyfirman Prime och som i den rollen fick rundligt betalt för att påverka sossarnas eftervalsdebatt efter valförlusten 2010. Det blev skandal. Men Nordström är lika glad för det. Han går flinande ut och in genom svängdörren som socialdemokratiskt kommunalråd i Luleå och samtidig ordförande för flygbolagens lobbyorganisation Svenskt Flyg.

I förra veckan stormade Nordström mot planerna på att lägga ned Bromma flygplats. Som socialdemokrat. Flygbolagsdirektörerna lär skåla i champagne nästa gång de möts.

Nordström är intressant. Så berättar Suhonen att Nordström redan under tiden som SSU-ordförande tog hjälp av näringslivet för att försöka näpsa det röda Skånedistriktet, ett samarbete som pågår än idag. Dagens unga SSU:are formas inte bara på fackliga kurser, utan också på näringslivssponsrade.

Daniel Suhonen beskriver dagens politik som ett shoppingcentrum med lobbyister och PR-konsulter som butikshefer. Det är en viktig observation. Politiken liknar alltmer en marknad, där näringslivet säljer in sig i alla partier för att vara på den säkra sidan.

I Dagens Industri (20/10) bekräftar PM Nilsson den bilden i en ledare som propagerar för att näringslivet bör bjuda in Sverigedemokraterna till samtal. Alla är påverkbara, skriver Nilsson och anför följande bevis: ”Näringslivet har ägnat ett kvarts sekel åt att mellan skål och vägg tala MP till rätta. Det har gått ganska bra. Miljöpartiet är numera för EU och tillväxt och ger till och med grönt ljus åt nya Gripen. När som helst bygger de en ringled kring Stockholm också.”

Visst finns det där shoppingcentret. Ändå menar jag att Suhonen drar för långtgående slutsatser av PR-konsulternas härjningar, faktiskt utifrån sin egen beskrivning av det egna partiet.

PR-konsulterna kan härja för att sossepartiet kastat den politiska kompassen överbord till förmån för det maktpolitiska schackrandet. Maktens och maktens positioner betyder allt, politikens innehåll är en bisak.

Det ger ett parti genomsyrat av intriger och maktspel, där också lojalitet är en handelsvara. Lojalitet ger man till den som levererar maktpositioner. Inte undra på att Juholt fick gå.

Suhonen är medveten om detta tillstånd. Strax innan Juholts sorti skriver han följande rader till honom: ”Ibland måste jag säga att jag hatar delar av detta parti, den kannibalism som råder. [...] Jag skulle vilja vara med på mötet och försvara dig mot de hungriga vargarna, de falska hyenorna och de skällande valparna. Du må ha många fel och brister, men den politiska bakgrunden till deras vilja att avsätta dig är det som skrämmer mig. Asätandet, huliganismen med vår rörelse.”

Men trots asätandet och huliganismen, trots de hungriga vargarna, de falska hyenorna och de skällande valparna tror Suhonen in i de sista på möjligheten att besegra dem. Du och jag, Håkan...

Suhonen förmår inte dra den givna slutsatsen av det han redovisar, att sossepartiet är förlorat som vänsterkraft.

I Aftonbladets recension jämför Per Svenson ”Partiledaren som klev in i kylan” med Bibeln. Vi befinner oss i den svenska politikens Getsemane med Juholt som Jesus och Suhonen som hans trogne apostel. Kring dem ropar alla fariséerna på korsfästelse.

Med Suhonen i mer korrekt huvudroll ser Svensson alternativt en gammaltestamentlig profet som nedkallar eld och svavel över de Brantings barn som övergivit sin tro för att istället tillbe marknaden och idka skörlevnad med näringslivet.

Själv kommer jag snarare att tänka på riddaren av den sorgliga skepnaden, på Don Quijote, som förläst på ärofyllda riddarromaner drar ut i världen för att finna sitt hjärtas mö, ledsagad av sin trogne och något rundlagde väpnare Sancho Panza. Men världen är helt olik den i de älskade romanerna. För att leva upp sina till hjältars dåd tvingas Don Quijote slåss mot väderkvarnar.

Suhonens drömmar kring sossepartiet är lika romantiskt illusoriska. Men bortsett från det är hans bok läsvärd.

Var Juholt en vänsterman?

Ledare

Proletären 15/10 2014

I januari 2012 tvingades Håkan Juholt kasta in handduken efter en rekordkort tid som socialdemokratisk partiledare. Snart tre år senare dyker Daniel Suhonen upp som Juholts hemlige talsskrivare och snart nog ende förtrogne, åtminstone enligt egen utsago.

Dramaturgin är onekligen kittlande. Suhonen representerar en inom partiet i det närmaste utdöd sosseart – vänstersossen – och manuset berättar att också Juholt tillhör denna utrotningshotade kategori. Juholt var Suhonens man; det var genom Juholt som den tappre riddaren Suhonen skulle vrida socialdemokratin åt vänster, vilket var orsaken till att en intrigerande partihöger kuppade bort honom.

Fan tro´t, säger vi – inte för att vi för ett ögonblick betvivlar att Juholt utsattes för en kupp, det konstaterade vi redan när det begav sig och det tycks vara väl belagt i Suhonens kommande

bok, utan för att vi inte får in det där med ”vänster” i handlingen. Visserligen raglade Juholt som en skadeskjuten kråka mellan olika ståndpunkter, beroende på sammanhang och publik, men någon vänsterlinje företrädde han inte. I politiken var Juholt en alldeles vanlig gråsosse, om än lite yvig och mer än lovligt lösmynt.

Dessvärre är Proletären inte uppsatt på den releaselistan som skall sälja Suhonens bok via upphetsade medierubriker, så vi har ännu inte läst den. Men något kan ändå sägas utifrån det som Suhonen och andra sagt och skrivit sedan reklamkampanjen inleddes.

Den närmare granskningen får sedan vänta tills boken är läst.¹

Håkan Juholt var från början inte påtänkt som partiordförande, inte ens i eget huvud. Han satt nöjd som riksdagsledamot och nyutnämnd ordförande i Försvarsutskottet. Första budet gavs istället till Göran Perssons gulleggris Pär Nuder och när han sa nej gick frågan till Folksam-direktören Anders Sundström.

Hur många namn som avverkades innan budet nådde Juholt är inte riktigt klarlagt, bara att de var många. Klart är dock att Juholt var en nödlösning. Han valdes inte på egna förtjänster eller för att någon vurmade särskilt för honom, utan för att en majoritet i valberedningen ville rida spärr mot den mäktiga Stockholms-nomenklaturen inom partiet. Efter åren med Mona Sahlin var det lite av ”hela partiet mot Stockholm”.

I en intervju i *Göteborgs-Posten* (12/10) beskriver Suhonen situationen enligt följande: ”Det fanns en oerhörd trötthet på Mona Sahlin och Stockholm, inte minst i Göteborg. Enligt Sahlin berodde det urusla valresultatet på att hon tvingades köra en dålig och grå vänsterpolitik ihop med Vänsterpartiet. Nu ville hon köra på högerut. Då går det en propp hos sådana som Göran Johansson och partivänstern, som alltid varit isolerad, och han kunde plötsligt liera sig med de fyrkantiga mittensossarna.”

Vi bara skakar på huvudet. Visst vet vi att Göran Johansson var den som avgjorde partiledarvalet till Håkan Juholts fördel, men att framställa Göteborgsandans mästerdirigent som vänsterman är rent sanslöst. Göran Johansson gillade inte Mona Sahlin. Men inte för att hon var höger, utan för att hon var så odrägligt medelklassig.

Det var den stockholmska medelklassigheten som Johansson och hans bundsförvanter vände sig mot, inte mot den sahlinska högerpolitiken. Därför fick det bli Juholt när alternativet hotade att bli Damberg.

Man kan betvivla Juholts kvaliteter som partiordförande, men givet är ändå att han inte fick någon chans. På Sveavägen 68 betraktades han som något katten släpat in. Han hade inget kontaktnät inom den nomenklatura som styr det socialdemokratiska partiet och det gjorde honom chanslös. Krypskyttet började från dag ett, eggat av det faktum att Juholt naivt nog valde att hämta sina närmaste medarbetare utanför den inre kretsen. I ett parti som uteslutande styrs av maktambitioner kunde det bara sluta på ett sätt.

Så här i efterhand hävdar Suhonen att hedersmannen Stefan Löfven nu straffar konspiratörerna. Det är lite lustigt med tanke på att Löfven genomfört den högersväng som Mona Sahlin inte fick gehör för. Det är samarbete högerut som har första tjing utan att det gått några proppar vare sig i Göteborg eller Dalarna. Det är också lustigt med tanke på att huvudkonspiratören själv, Mikael Damberg, tilldelats en av regeringens tyngsta poster. Damberg lär sitta mer än nöjd.

¹ Se artikeln av Anders Carlsson ovan

Löfven är inte mindre höger än Mona Sahlin. Skillnaden är bara att han är fostrad i traditionellt socialdemokratiskt klassamarbete, vilket är mer hemtam. Hellre handslag med direktörer än att spöka ut sig i prideparader och föreslå butlers i tunnelbanan.

Vad blir kontentan av detta? Jo, vi tror helt enkelt inte på Suhonens dramaturgi, där kuppen mot Juholt målas upp som en kraftmätning mellan höger och vänster inom sosseriet.

Vi betvivlar inte att det finns sossar med vänsterambitioner, även om de är få. Men partiet som sådant styrs inte av ideologi, av ett gemensamt politiskt projekt, utan av maktambitioner. Den sammanhållande idén är inte längre ambitionen att förändra samhället, utan strävan efter att få förvalta det bestående – till fromma för kapitalismen och de egna karriärerna. I ett sådant parti är vänstern dömd till evig marginalisering.

Med detta sagt är det bra att Suhonen lättar på förlåten och visar upp maktspelet i dess fulla anskrämlighet. Det är så här det går till när det fightas om platserna vid köttgrytorna i ideologilösa maktpartier.